

เทศน์เช้า วันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เมื่อวานได้คุณนักวิชาการเขาพูดนะ เขาพูดถึงเด็ก เด็กมีการศึกษาคั้งแต่อยู่ในท้องจนถึงแก่ ๓ ขวบ ถ้าเกิน ๓ ขวบไปแล้วก็ปกติแล้ว ตั้งแต่เด็กเกิดจน ๓ ขวบ มันจะมีการสร้างใยประสาท เหมือนกับสร้างโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ความจุของโปรแกรมได้มากหรือได้น้อย ถ้าเกินจาก ๓ ขวบไปก็ช้าไปแล้ว ! ถ้าเกินจาก ๓ ขวบไป ก็คือการศึกษาธรรมดาแน่แหละ คือพยายามจำ จำได้หรือไม่ได้นี้เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ว่าเด็กมีการศึกษา

เขาบอกว่า เด็กอย่าเข้าใจว่ามันพูดไม่ได้ แล้วมันไม่มีการศึกษา แม้จะอยู่ในท้องมันซึมซับตลอด มันซึมซับทุกอย่างเลย แล้วพอมันโตขึ้นมา จากคั้งแต่พูดไม่ได้ มันรับรู้หมดแต่มันพูดไม่ได้ แต่เราไปเข้าใจว่ามันรับรู้ไม่ได้ไง

ที่เขาพูดทางวิทยาศาสตร์ ต้องเลียงอย่างนั้น ต้องทำอย่างนั้น แล้วเด็กมันจะดี.. ดีไปหมด นี่คือความคิดของทางวิทยาศาสตร์นะ เราเห็นด้วยครึ่งเดียว ส่วนใหญ่เราจะเห็นด้วย ๕๐% เพราะอะไรรู้ไหม ถ้าเป็นอย่างนั้นนะ เด็กถ้ามีการศึกษา มีการควบคุมแบบนั้น เด็กมันต้องดีหมด คือว่าถ้าพ่อแม่ดี เราควบคุมดี เด็กมันจะเป็นไปตามสมความปรารถนาไง แต่ไม่ได้พูดเรื่องกรรม

ถ้าพูดเรื่องกรรมนะ คุณติ คุณอย่างสร้างบุญสร้างกรรมขึ้นมา คุณในพระไตรปิฎกนะ หมอชีวกนะ เขาเอาไปทิ้ง ขนาดเอาไปทิ้ง ตั้งใจจะให้ฆ่า ตั้งใจเอาไปให้วัวเหยียบเพราะตัวเองจะฆ่าเขา คนมีคุณธรรมเหมือนกัน แต่เพราะว่าพราหมณ์พยากรณ์ซะใหม่ ว่าคนนี่ต่อไปจะเป็นคู่แข่งของลูก เอาไปทิ้งนะ เวลาฝูงโคมานะ แล้วเอาเด็กแดงๆ ไปวางไว้ให้โคมันเหยียบตาย แล้วจะฆ่าก็ฆ่าไม่ลง มันด้วยบุญกรรมเห็นไหม หัวหน้าโคมันมายืนขวางไว้ คร่อมไว้ โคมันไม่กล้าเหยียบหรือจะทำอย่างไรก็ไม่ตาย จะฆ่ายังไงก็ไม่ตาย สุดท้ายแล้วนะ ลูกตัวเองตาย เพราะตัวเองไปอาฆาตมาดร้ายเขา

นี่ไง สิ่งที่มีมันเป็นบุญเป็นกรรมมันก็ส่วนหนึ่งนะ ถ้าเป็นวิทยาศาสตร์มันก็คิดแต่เรื่องวิทยาศาสตร์ คิดแต่เรื่องสรีระ คิดแต่เรื่องปัจจุบันนี่ไง แต่เรื่องธรรมะมันมีเรื่องบุญกุศลเข้ามาสอดแทรก บุญกุศลตัวนี้เห็นไหม ไอคิวๆ...ไอคิวต่างๆ และเรื่องปฏิภาณไหวพริบ

ดูอย่างพระโพธิสัตว์ ดูอย่างปัญญาของเราเห็นไหม ถ้าพูดถึงเด็กตั้งแต่เกิดจนถึง ๓ ขวบ มันจะซึมซับตลอดไป มันก็ย้อนกลับมาที่วิปัสสนา ถ้าไม่มีสมาธินะ ตัวสมาธิว่ามันคิดไม่ได้.. คิดไม่ได้ไง ใครว่าสมาธิคิดไม่ได้ สมาธิ พุทโธๆ เนี่ย โง่งเง่าแต่ตุน จะต้องใช้ปัญญาสายตรง

ปัญญาสายตรงคือปัญญาความจำ แต่ถ้ามีสมาธิขึ้นมาคือมันมีพื้นฐานก่อนใจจิตมันรับรู้ก่อน จิตมันแข็งแรงก่อน พอมันไม่รับรู้ ถึงมันพูดไม่ได้มันก็รับรู้แหละ เราคิดว่าการศึกษามันต้องมีการสื่อสาร มีการคุยกัน มีการพูดกันมันถึงจะเป็นการศึกษา เด็กมันไม่รับรู้ มันพูดไม่ได้ แต่มันรับรู้ มันซบของมัน

สมาธิก็เหมือนกัน ถ้าสมาธินะ เรามีจิตของเรา จิตมันสงบเข้ามา มันรับรู้ของมันมันมีความสุขความทุกข์ของมันนะ เวลาจิตมันสงบเข้ามา โอ้อโฮ.. มันมหัศจรรย์นะ มหัศจรรย์ความสงบของใจ ใจที่สงบนี้ตื่นเต้นมาก แล้วรู้จักตัวตนด้วย ถ้าคนจิตสงบขึ้นมา มันจะไม่ทำสิ่งต่างๆ ที่มันเคยทำความผิดพลาดเลย

อย่างปกติเราทำอะไรเราจะไม่ยั้งคิดหรือ ยั้งคิดอะไรไม่ได้ แล้วทำตามอารมณ์ทำตามความรู้สึก แต่พอจิตมันสงบเข้ามา มันจะไปเห็นสิ่งที่มีสติเหนือกว่าการควบคุมเหนือกว่าการควบคุมอารมณ์ทุกอารมณ์ อารมณ์ที่ควบคุมไม่ได้ แต่นี่เหนือการควบคุม พอมันเหนือการควบคุม พอจิตมันมีความฝึใจอันนี้ มันทำอะไรมันก็จะคิดถึงอันนี้ไง

คิดถึงอันนี้เพราะอะไร เพราะสิ่งต่างๆ ที่มันทำไปเห็นใหม่ มันทำไปโดยสัญชาตญาณ แต่สติมันเข้ามาถึงความสงบของใจ ใจมันสงบอันนี้ มันถนอมรักษาอันนี้ ถ้ามันถนอมรักษาอันนี้นะ การกระทำต่างๆ มันจะเบาลงแล้ว มันไม่ทำตามสัญชาตญาณที่จะทำไปตามสัญชาตญาณ

เราศึกษาธรรมกัน เห็นใหม่ วิปัสสนาสายตรง แต่เข้าไม่ถึงข้อมูลอันนี้นะ มันลึบคล้ำไง มันลึบคล้ำ เหมือนกับเราเห็นความทุกข์ของคนภายนอกข้างนอก เราไม่ได้สุขไม่ได้ทุกข์จากของเรา

คูสิ ภายในครอบครัวเรา คนอื่นเขาทุกข์ยากของเขา แต่ภายในครอบครัวเราทุกข์ยากเราจะสะเทือนใจมากเลย ในครอบครัวเราละ แล้วในตัวเราละ ในตัวเราถ้ามันทุกข์ยากมันทุกข์เข้าไปอีก มันทุกข์เข้าไปอีกนะ เพราะอะไร เพราะมันสะเทือนถึงตัวเราแล้ว สะเทือนถึงตัวเรา

แล้วถ้ามันเข้ามาถึงจิต เข้าไปถึงตัวเรา จิตมันเข้าไปสงบ แล้วว่าสมาธิไม่มีคุณค่า .. สมาธิไม่มีคุณค่า ไอ้ที่เขาพูดๆ กันนะเขาไม่เห็นสมาธิ เขาไม่เคยเห็นสมาธิ เขาไม่เรียกสมาธิหรอก เขาไม่รู้จัก !

ถ้ารู้จักสมาธินะ มันจะถนอมรักษา เพราะอะไร เพราะการเข้าการออกสมาธิ การทำสมาธิเนี่ย กว่าจะได้มันลงทุนลงแรง มันมีการกระทำของมัน ถ้าการกระทำอันนี้มันถนอมรักษาอันนี้ปั๊บ มันจะเข้าใจ แล้วพอเข้าใจ มันพูดไม่ได้ เด็กมันพูดไม่ได้แต่มันซึมซับ มันรับรู้ นี่ก็เหมือนกัน ปัญญามันเกิดไม่ได้ แต่มันซึมซับโดยใช้สัญชาตญาณนะ มันซึมซับโดยจิต มันซึมซับโดยความสุข ความทุกข์ของสมาธิ

ถ้าสมาธิมันมีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมาเห็นใหม่ คูสิ คนที่มีสมอง มีไอคิวดี มีปฏิภาณไหวพริบดี สิ่งนี้มันเกิดมาจากการฝึกฝนอันหนึ่ง เพราะอะไร เพราะเวลาเราแก้ไขกิเลสมันต้องเป็นปัจจุบันธรรม กิเลสนะมันเกิดในปัจจุบันนี้ แต่บุญกรรมนี้ อดีตส่งมา แล้วในปัจจุบันถ้าเราไม่สร้าง..

ดูอย่างองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นใหม่ พราหมณ์พยากรณ์เลย ถ้าไม่ออกบวชจะเป็นจักรพรรดิ ถ้าอยู่ครองราชวังจะเป็นจักรพรรดิ ถ้าออกบวชจะเป็นศาสดาเห็นใหม่ ทำไมคำพยากรณ์เป็นสองละ ทำไมไม่ฟันธงว่าเป็นหนึ่งเดียวละ

แต่พระอัญญาโกณฑัญญะฟันธงไว้เป็นหนึ่งเดียวเลย ขนาดหนึ่งเดียว เวลามาปฏิบัติ ๖ ปี พออดอาหารแล้วออกมาจันอาหารเห็นใหม่ พระอัญญาโกณฑัญญะทิ้งเลย ! ทิ้งเลยเห็นใหม่ เพราะเสียความรู้สึกมาก เพราะความอยากได้ เพราะความต้องการศาสดา

ต้องการผู้ชี้แนะ แล้วก็ด้วยความคิดทางโลกใจ ความคิดทางโลกถ้าอุกฤษฎ์อย่างนั้น ถ้าทำอย่างนั้นมันถึงจะประสบความสำเร็จ

มันไม่เคยเห็นมัชฌิมาปฏิปทา ความแก้กิเลสในใจ ละทิ้งไปหมดเลย ทั้งๆ ที่พระอัญญาโกณฑัญญะพยากรณ์หนึ่งเดียว ต้องเป็นศาสดาแน่นอน และเฝ้ารอเลย รอจนใกล้จะออกบวชแล้วออกบวชตาม ออกประพฤติปฏิบัติตาม เพื่อติดตามเห็นใหม่ พราหมณ์พยากรณ์เป็นสอง ขนาดว่าอดีตส่งมาขนาดนั้นนะ แม้อดีตส่งมาดิขนาดไหน ถ้าปัจจุบันนี้ไม่แก้ไขไม่ทำ อดีตส่งมาก็นี้ไง อดีตส่งมาก็เรามีความสุข มีความสมปรารถนาทางโลกใจ ถ้ามีความสมปรารถนาทางโลกเห็นใหม่ มันมีที่ยืนในสังคม มีชื่อเสียง มีเกียรติศักดิ์ มีเกียรติคุณ แล้วก็ตายไป

เนี่ยบุญกุศล บาปอกุศล ขับเคลื่อนไปในวัฏฏะ จิตนี้ก็เป็นวัฏฏะ แต่ในปัจจุบันเห็นใหม่ บุญกุศลขนาดไหน ถ้าบุญกุศลเราไม่เอาตรงนั้น อย่างเช่นกรรม พลังงานเห็นใหม่ คุณอย่างสมาธิ ถ้ามันสงบแล้วรักษาให้ดี สมาธิจะมีกำลังมาก ปัญญาถ้าเราใคร่ครวญฝึกฝนไป มันจะมีกำลังของมันมาก แต่ถ้ามันมีของมันขึ้นมา อดีตมันส่งมาดี แต่มันใช้ในทางที่ผิดก็ได้

คูลี คนมีเขาวัวปัญญา ทำไมฉลาดแกมโกง ทำไมถึงทำลายคนอื่น ทำไมมันไม่ย้อนกลับมาทำลายกิเลสของตัวเอง ถ้าทำลายกิเลสของตัวเอง มันทวนกระแสไง ถ้าทวนกระแสบารมีแม้แต่ว่าเรามีปฏิภาณไหวพริบแล้วนะ แต่ปฏิภาณไหวพริบทางโลก ถ้าปฏิภาณไหวพริบทางธรรมนะ มันจะเอาชนะตนเอง

คูลี ทางวิชรุณ เห็นใหม่ เสียศักดิ์ศรี ความเสียศักดิ์ศรี ความเห็นของตัวเอง มันจะบุกไปทำลายเขาทั้งนั้นนะ มันไม่เคยคิดจะทำลายตัวเองเลย มันจะเสียศักดิ์ศรี ความคิดก็เหมือนกัน มันจะเสียศักดิ์ศรี แพ้เป็นพระ ชนะเป็นมาร เราก็ว่าแพ้เป็นพระจะทำยังไง

แพ้เป็นพระ ! คูพ่อแม่แพ้ลูกนี่ไง แพ้เป็นพระ.. แพ้ยังไงแพ้เป็นพระ ก็พ่อแม่ ลูกนะ ไร้...ความคิดสู้พ่อแม่ไม่ได้หรอก แต่ทำไมพ่อแม่ยอมลูกล่ะ นี่แพ้เป็นพระ ! คำว่าแพ้เป็นพระ มันแพ้แบบผู้ใหญ่ แพ้แบบรับรู้นะ เด็กมันไม่รู้เรื่องของมันหรอก มันชนะเป็นมาร ถ้ามันชนะบ่อยๆ นะ ถ้าพ่อแม่ควบคุมไม่ได้ นิสสัยมันจะเป็นยังนั้นเลยนะ นิสัยจะก้าวร้าว เราจะต้องมีเหตุผลควบคุมลูกของเรา

แต่แพ็เป็นพระไม่ใช่แพ็แบบเสียดศีลศีรี แพ็แบบรู้เท่า แพ็แบบเอาชนะตนเอง แพ็แบบศาสนา แพ็แบบธรรม รู้แบบธรรม แพ็เป็นพระชนะเป็นมาร แพ็ ! ไม่ใช่แพ็แบบทางโลก แพ็แบบไม่เข้าใจ แพ็แบบไม่รู้ แพ็แบบเราไม่มีข้อมูลอะไรเลย เรายอมรับของเขาเลย

แต่ความมีปัญหาของเราเห็นใหม่ เราเข้าใจหมดเลย เข้าใจว่าการกระทำนั้นมันกระทบกระเทือนกันอย่างไร นี่แพ็เป็นพระ ! คำว่าแพ็เป็นพระไม่ใช่แพ็แบบแพ็เขาโดยสิ้นเชิง แต่ยอมเพื่อธรรม เห็นใหม่ เพื่อจะได้ไม่มีการบาดหมางต่างๆ แต่ยอมแล้วเห็นใหม่ ยอมแบบผู้ชนะ ชนะตนเอง ชนะเขาด้วย

แล้วคนที่เบียดเบียนเขา คนที่รุกรานเขา มันเป็นนิสัยแล้วนี่ มันต้องทำลายทั่วไป เดียวมันต้องไปเจอเห็นใหม่ อย่างน้อยก็เจอเจ้าหน้าที่ ถ้าทำผิดบ่อยครั้งเข้า เจ้าหน้าที่เขาต้องจัดการของเขา แล้วถ้าเขาไปเจอแต่คนที่มีแต่กำลังไม่มีความคิด เขาเองจะโดนทำลาย แต่ถ้าเราไปทำลายเขา จะเป็นการสร้างเวรสร้างกรรม

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๒ ชั้น ๓ ชั้นนะ ในการใช้ปัญญาของท่านลึกซึ้งมาก แล้วเราคิดของเรานะ ประสาเรานี่ นี่วิทยาศาสตร์ ! ความคิดต้องเป็นอย่างนั้น ปัญญาต้องเป็นอย่างนั้น อย่างนั้นเป็นสัญญา เป็นความจำ ถ้าปัญญาอย่างนั้นมันต้องเอาตัวเองรอดได้

นี่ทางโลกเขาว่า ความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด มีความรู้ท่วมหัวเลย แต่แพ็ตัวเองเนี่ย ความรู้นี้ก็กิเลสเอาออกมาใช้.. กิเลสเอาออกมาใช้ ถ้ามีศีลธรรมหน่อย มันก็ใช้ในสิ่งที่ดี สิ่งที่เบ็กุศล ถ้ามันไม่มีศีลธรรม ศีลธรรมอ่อนแอหน่อย นำไปใช้ในสิ่งที่เลวและก็ทำบาปอกุศล มันก็ยังจับเคลื่อนไปเห็นใหม่ นี่โลกเป็นอย่างนั้น

แต่ถ้ามันมีสติ มีสมาธิเข้ามา มันจะมีปัญญาเข้ามา ร้อยรัดเข้ามาในหัวใจของตัว เหมือนกับเด็กที่ว่ามันชิมชั๊บ เด็กมันพูดไม่ได้ มันสื่อสารไม่ได้ แต่มันชิมชั๊บตลอดเวลา แล้วโตขึ้นมาเนี่ยมันก็เป็นไปตามสายบุญตามกรรมของมัน มันยังมีบุญมีกรรมของมัน มันมีการเปลี่ยนแปลง มีตัวแปรอีกมหาศาลเลย

การคิดอย่างนั้น การทำอย่างนั้น ทางฝรั่ง ทางยุโรป เขาก็พยายามเลี้ยงมาอย่างนั้น แต่คุณ คุณเด็กของเขาเห็นใหม่ ยิ่งกันในโรงเรียน ทำร้ายกันทุกอย่าง แต่ของเราเนี่ย ไม่ถึง

ขนาดนั้น แต่มันก็เก็บไว้ในหัวใจ เพราะกิเลสมันเป็นตัณหาสิ้นฝั่ง จะบอกว่าไม่มีเลย แล้วสิ่งที่ดี มันเป็นธรรมชาติ สัญชาตญาณของกิเลส ตัณหาความทะยานอยากมันล้นฝั่ง แล้วใครจะควบคุมมันได้ละ สิ่งที่ควบคุมได้ มันก็ต้องฝึกฝน และสร้างบุญสร้างกุศลของเรา เราทำดีมันก็ต้องมีสิ่งดีตอบสนอง ถ้าพ่อแม่ที่ดีเห็นไหม จิตใจที่ดี เวลาปฏิบัติสมาธิจิตมันจะบังเกิดแต่สิ่งที่ดีๆ แล้วเรารักษาสิ่งที่ดี ดีไปผลของวิญญูจะเป็นอย่างนี้

เวลามันกระทบกระทั่งเหมือนกันนั้นละผลของวิญญู ผลของการเกิดและการตาย มันมีเหตุมีผลของมันถึงต้องมาเกิดร่วมกัน เกิดร่วมกันแล้วในปัจจุบันใครควบคุมได้ ไฟในเตา ไฟในบ้านเรา คุณแลสวิตซ์ ปลั๊กไฟที่ดี มันจะไม่ช็อต มันจะไม่ลัดวงจร มันจะไม่ทำลายเขา

แล้วไฟของเราทำให้ดี สิ่งที่ดีใช้ให้เป็นประโยชน์กับเรา แล้วถ้าทำดีขึ้นมาเป็นสมาธิ ตบะธรรม.. ตบะธรรมก็คือไฟ คือพลังงานนี้แหละ คือตัวจิตนี้แหละ จิตคือพลังงานอันหนึ่ง แต่จิตมันมีวิชาครอบงำ กับจิตที่มีวิชาครอบงำ แล้วใคร่ครวญมันเห็นไหม รักษาไฟของเรา รักษาพลังงานของเรา แก้วใจของเรา แล้วเราจะประสบความสำเร็จในชีวิต เอวัง